

Stichting
Pro Longo mai
Polanenstr. 79
1013 VS Amsterdam
Tel. 020-68 20 610 / 06 28 45 17 62
giro 314983

Longo mai

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68, D - 17159 Dargun – Tel. (0049) 39959 - 23881

Le Montois, CH - 2863 Underveller – Tel. (0041) 32 - 4265971

Zaadgoed in Europa

Toekomst zaaien – diversiteit oogsten

Op 12 september vierden we in de Longo mai-coöperatie Hof Ulenkrug in Mecklenburg-Vorpommern het jaarlijkse oogstfeest. Behalve de goede oogst, hadden we meer redenen om feest te vieren. Na 17 jaar verzet van de bevolking is het bombodrom (militaire oefenplaats) bij Wittstock succesvol verhinderd. Ook de verbouw van de gentechnisch gemanipuleerde maïssoort MON 810 werd in Duitsland verboden.

Maar in onze streek gebeurt er nog genoeg, waartegen we onze krachten moeten bundelen. Veel veldproeven met gentechnisch veranderde gewassen werden hier naar Mecklenburg verplaatst. De gentechnische "Amflora-aardappel" werd als "proef" op 20 ha in het district Müritz gepoot. Gentechnisch-groei onder de vlag van de universiteit van Rostock in Sagerheide bij Gross-Lüsewitz. Steeds grotere bedrijven in de bio-industrie voor kippen en varkens proberen hier voet aan de grond te krijgen. De concentratie van grondeigendom neemt toe en de nieuwste mode is de meren en vennen, van oudsher openbare zwemgelegenheden, te privatiseren.

Wij hebben geen zin te leven in een industrieel-agrarische steppe. Behalve het voeren van protestacties, willen we ook wijzen op alternatieven,

akkers en de voordelen van regionaal aangepaste biologische soorten. Reden voor deze thematische keus is, dat het gebruik van zulke soorten in de komende jaren door de EU door een nieuwe zaadgoedwetgeving aan grenzen wordt gebonden. De wetgeving bepaalt dat eigen landsorten niet meer mogen worden gebruikt en dat alleen geregistreerde soorten zijn toegelaten. De meeste van deze geregistreerde soorten zijn geschikt voor industriële verbouw met kunstmest en spuitmiddelen. Voor een klein boerenbedrijf is de registratie van eigen soorten veel te duur en te ingewikkeld. Kleine bedrijven en biologische boeren zullen als eerste de gevolgen van deze wetgeving ondervinden. Ze moeten elk jaar nieuw zaadgoed kopen en zullen geen soorten meer vinden die regionaal aangepast zijn en ook zonder pesticide

groeien. Vooral in landen waar het nu nog normaal is dat elke boer zijn zaadgoed zelf vermeerdert, zal de uitwerking verschrikkelijk zijn.

In Zwitserland heeft de regering een soortgelijke regeling al getest. De stichting voor het behoud van oude rassen "Pro Specie Rara" werd er het dupe van. Vijf oude aardappelsoorten werden ineens verboden, omdat ze niet "Zwitsers" waren. In solidariteit met de Zwitsers en om de uitbreiding van zulke wetten te bestrijden, roepen we op tot een publieke campagne

"toekomst zaaien – diversiteit oogsten". Met handtekeninglijsten en concrete acties ter plaatse, willen we brede publieke steun winnen tegen de volledige afhankelijkheid van de grote zaadgoedconcerns en voor de diversiteit op onze akkers. Geïnteresseerden kunnen de oproep bij ons bestellen (in het Duits, Frans en Engels). Jammer genoeg kennen we te weinig mensen in Nederland die zich met deze vragen bezig houden. Voor contacten en informatie zijn we erg dankbaar!

Jürgen Holzapfel

Toekomst zaaien op Hof Ulenkrug: talrijke mensen deden mee aan de actie en zaaiden met de hand "champagnerogge" in, een oud ras waaruit wij ons roggebrood bakken.

Schape in Europa

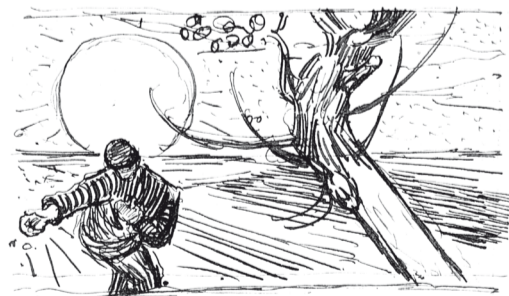
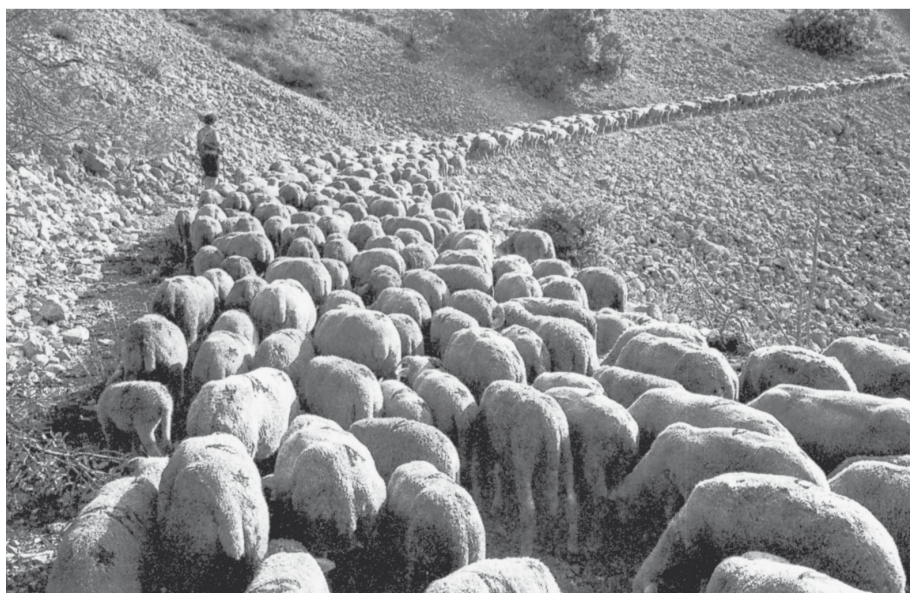
Blauwtong en tegenspraak

Dit jaar was het in veel Europese landen verplicht schape en koeien tegen blauwtong in te enten. Veel veetelers en ook wij van Longo mai in Frankrijk en Duitsland hebben niet gevaccineerd en rekenen op natuurlijke immuniteit en gezonde dieren. De overheid accepteert deze positie niet en reageert met repressie.

Het oorspronkelijk uit Afrika komende virus werd de laatste jaren door geïnfecteerde muggen in Europa verspreid. De eerste getroffen landen waren Spanje en Italië, andere landen volgden snel. Bij gezonde en robuuste schape en koeien veroorzaakt de ziekte weinig schade. De meeste zieke dieren worden weer helemaal gezond. Blauwtong is niet direct van dier tot dier besmettelijk en is voor de mens ongevaarlijk. Er bestaan 25 verschillende typen van het virus, waarvan tot nog toe vooral het type 1 echt schade heeft berokkend bij getroffen schape. In veel streken, ook daar waar wij onze coöperaties hebben, heerst echter vooral het type 8, dat een afgezwakt ziektebeeld veroorzaakt. Toch werd in 2009 de vaccinatie in veel landen, onafhankelijk van het heersende type, verplicht. Een beslissing voor volgend jaar is nog niet genomen. In Frankrijk bestaan beide genoemde typen virus. Dat betekent dat elk volwassen dier een tot twee keer per jaar tegen de beide typen moet

worden gevaccineerd. En het is waarschijnlijk dat er in Europa steeds meer verschillende typen zullen opduiken. We hebben besloten niet te vaccineren en zieke dieren op de koop toe te nemen. We geven er de voorkeur aan dat de dieren op natuurlijke wijze hun immuniteit kunnen opbouwen. Dat is beter dan afhankelijk te worden van de farmaceutische industrie. Voor het geval de ziekte op onze boerderijen zou uitbreken, hebben we deskundige veeartsen in de buurt, die goede ervaringen hebben met homeopathische behandelingen. Maar hoe reageert de

overheid op onze weigering? In Frankrijk hebben we geen toestemming gekregen om met de dieren de alpenweiden op te trekken. Bovendien werden we bedreigd met een boete van 750 euro per dier. We zijn natuurlijk toch gegaan. In Zwitserland reageerde de overheid nog heftiger. Ook daar mogen de dieren die niet gevaccineerd zijn, niet op de alm en werden met boetes bedreigd. In tegenstelling tot Frankrijk werden er al gedwongen vaccinaties uitgevoerd. Veeartsen vaccineerden de dieren in afwezigheid van de veehouders. In Engadin heeft de

die het leven op het land de moeite waard maken. Dit jaar hebben we op ons feest het zaadgoed in het middelpunt gezet. Met tentoonstellingen en de actie "Zukunft säen (toekomst zaaien)" gaven we niet alleen informatie over de gevaren van de groene gentechniek, maar vooral over de oorspronkelijke diversiteit van het graan op de

kantonnale veearts zelfs de hulp van de politie ingeroepen om bij een weerbarstige boer de dieren van de alm te halen. De dieren werden in dit geval in het midden van de nacht op een vrachtwagen geladen, naar het dal gebracht, gevaccineerd en in quarantaine geplaatst. Lange tijd wist de veehouder niet waar zijn dieren waren. Zowel in Zwitserland als in Frankrijk probeert de overheid nu de veehouders tegen elkaar op te jatten. Ook de alptoezichthouders worden aansprakelijk gesteld. In Frankrijk worden straffen in het vooruitzicht gesteld, als ze ongevaccineerde dieren op hun alp accepteren. Ook hier is Zwitserland nummer 1. Zolang er geen rechterlijk oordeel geveld is, worden de zomerbijdragen aan de toezichthouders niet betaald.

Verzet!

Vorig jaar was het verzet nog gering, maar dit jaar is het aantal boeren dat de vaccinatieplicht weigert, ondanks alle repressiemaatregelen toegenomen. Daarvoor zijn meerdere redenen. Aan de ene kant werden de veehouders vorig jaar door de vaccinatie overrompeld. Plotseling hoorde men dat men vaccineren moest. Met wilde verhalen over de ziekte en andere bedreigingen werden de meeste veehouders overtuigd. Maar veel boeren deden slechte ervaringen op met de vaccinatie. Misramen, nerveuze dieren, slechte melkwaliteit en andere problemen doen op na de vaccinatie. De overheid is hiervoor blijkbaar niet verantwoordelijk. Maar er bestaat ook geen garantie dat de vaccinatie geen gevolgen heeft voor de kwaliteit van melk en vlees. En toch hoeft niemand na de vaccinatie te wachten met de verkoop van melk of vlees.

Ondertussen hebben de veehouders hun verzet gebundeld. Regionale en landelijke collectieven zijn ontstaan. Internationale bijeenkomsten worden gehouden. Demonstraties worden georganiseerd, informatie wordt uitgewisseld over de situatie in de diverse landen, over de ziekte en over alternatieve behandelingen. Bij een verbod op een verblijf op de alm wordt naar andere mogelijkheden gezocht. Vooral ging en gaat het erom elkaar moed in te spreken. Bij boeren die een boete kregen, betaalden de collega's. Door de repressie hebben de veehou-

ders elkaar gevonden. Samen kunnen ze een vuist maken tegen de overheid. Nu Oostenrijk de vaccinatieplicht heeft opgeheven, hopen we dat ook andere landen zullen volgen. Helaas staat de volgende strijd al voor de deur. De Europese Unie wil het schapen- en geitenbestand nog meer controleren. Daarom zal het vanaf volgend jaar verplicht worden, bij de in 2010 geboren dieren oormerken met een elektronische chip te gebruiken. Meer geld voor de chipindustrie, meer controle voor de overheid en meer administratieve lasten met daarmee verbonden kosten voor de veehouders. Maar dieren zijn levende wezens en geen nummers. Om ziektes, ook besmettelijke, te voorkomen, moet je voor ze zorgen, ze kennen. Een nummer in een computer helpt daarbij niet. Aan het verzet wordt al gewerkt.

Remo Wyss

Frankrijk - La Crau

Zwart 'goud' verontreinigt natuurgebied

Een aardoliepijpleiding is gebroken. Praktisch voor de deur van de Longo mai-coöperatie Mas de Granier in Zuid-Frankrijk, vloeiden op 7 augustus volgens officiële bronnen meer dan 4000 m³ olie in een meterhoge fontein uit over de vlakte van de Crau, Frankrijk's laatste steppengebied.

In de laatste decennia is deze halve woestijn van 50.000 ha geslonken tot ongeveer 12.000 ha. Enorme perzikplantages, de verbouw van meloenen op steeds nieuwe geploegde stukken land, het industriële centrum van Fos en de moderne haven voor olietankers namen beetje bij beetje de plaats in van deze unieke biotoop. "Het natuurreservaat in de Crau herbergt een grote hoeveelheid aan zeldzame dier- en plantensoorten, bijvoorbeeld honderd paren van de vogel Ganga Cata, die hier nesten. Deze zeldzame vogel is alleen nog in Spanje en in onvruchtbare gebieden in Noord-Afrika te vinden. De rhodaanse sprinkha-

Hof Stopar: de bijen van nabij bekijken

Op Hof Stopar in Karinthië (Oostenrijk) vond een leergang bijenteelt plaats. Veertien studenten van de landbouwfaculteit van Wenen leerden vier dagen lang de biologie en het leven van de bijen kennen. Theorie en praktijk wisselden elkaar af. De moedigsten durfden zelfs de honingraten uit de bijenkorf te halen. Heike van Longo mai is imker op Hof Stopar. Dit was al de zesde keer, dat ze een stage leidde.

nen, die alleen in de Crau nog voorkomen, zijn uiterst bedreigd. De twee hectare, die door de olie zijn verwoest, liggen in hun voortplantingsgebied", zegt Guillaume Paulus, toezichthouder van het betrokken natuurreservaat. De staatssecretaris van Milieu, Chantal Jouanno, spreekt over een "ecologische catastrofe". Verantwoordelijk voor de pijpleiding is de SPSE (Société de Pipeline Sud Européen). Ze transporteert de zwarte toverdrank van het kapitalisme naar de verschillende raffinaderijen in Lyon, Straatsburg, Karlsruhe en Cressier, in Zwitserland. Meteen na de breuk liet het bedrijf weten dat alle verontreinigde aarde zou worden

afgevoerd (zo ongeveer 1500 vrachtwagens), voor het grondwater werd geen gevaar gemeld. Een maand later ziet alles er al weer anders uit. Begin september werden sporen van koolwaterstof in het grondwater ontdekt. En er wordt gezegd dat het schoonmaken meerdere jaren kan gaan duren. De grondwaterreserve in de Crau is 550 miljoen m³ groot en is ontstaan uit de voormalige rivierdelta van de Durance en de Rhone, door duizenden jaren afzetting van aarde en stenen. Meer dan tienduizend jaar geleden versperde de Durance zichzelf de weg en mondde uiteindelijk bij Avignon in de Rhone uit. Een steppengebied bleef over en biedt sindsdien in het voorjaar een goede weide voor de schapen. Het voormalige rivierbed, dat "poudingue" of ook "taparas" wordt genoemd, laat het water heel langzaam door. Maar bij de bouw van de pijpleidingen zijn waarschijnlijk gaten in deze natuurlijke bescherming geboord. Op deze plaatsen kan de olie dus sneller in het grondwater terecht komen. De omliggende steden worden voorzien van dit water en de landbouw gebruikt het onbepert voor de fruitplantages en de groenteverbouw. Deze voorraad aan water wordt ook gebruikt voor

het irrigeren van de 12.000 ha natuurlijke weiden, die drie hooisneden per jaar van het beroemde "foin de la Crau" (hooi uit de Crau) voortbrengen. De vierde snede wordt door de schapen afgeweid. Na de fontein sloot de SPSE "om veiligheidsredenen" het hele gebied af, ongeveer 46 ha. Noch de beheerder van het natuurgebied, noch de viceprefect konden de eerste weken op het terrein. De directeur van het natuurreservaat Jean Boutin zei: "ik heb de indruk minder rechten te hebben dan de vermoedelijke schulden". De SPSE weigert uitspraken te doen over de precieze oorzaken. De reden van de breuk blijft onbekend. Meerdere leidingen lopen door de Crau, een daarvan is sinds jaren ongebruikt. Deze criminele en ondoorzichtige houding van de olie-industrie laat heel wat te wensen over. De burgemeester van St. Martin de Crau, onze gemeente, diende een klacht in. Een bekend advocatenkantoor onder leiding van Corinne Lepage, gespecialiseerd in milieuschandalen met asbest en olie, zal proberen een beetje licht in deze plakkerige zaak te brengen.

Peter Gerber

Stoor ik?

Vrienden stellen hun project voor:

Midden in Roemenië

Hosman / Holzmengen is een dorp van 800 zielen in Transsylvanië, het voormalige Saksische Zevenburgen, midden in Roemenië. In dit unieke landschap heeft de bevolking twintig jaar na de ommekeer in Oost-Europa te maken met armoede, landvlucht en vergrijzing.

Wij kwamen zeven jaar geleden uit verschillende richtingen en met verschillende beweegredenen naar dit dorp toe, dat in de streek als "Ziganie" bestempeld wordt. Domi en Luijza met hun dochter Izabella kwamen uit het Hongaarsprekende deel van Roemenië, om de gehandicapte zus van Domi, die hier al woonde, te ondersteunen. Jochen en Gabi kwamen uit Duitsland. Gabi was met haar ouders in 1990 van Boekarest naar Hamburg verhuisd, wilde echter graag weer naar Roemenië terug. Jochen groeide op in Mecklenburg en leefde enkele jaren op Hof Stopar in Karinthië. Na de geboorte van hun eerste kind Aaron, vestigden ze zich in Holzmengen. Noah werd daar in 2007 geboren.

De Roemenen, welke taal ze ook spreken, hebben in de West-Europese opinie een beetje het imago van achtergebleven straatkinderen. De Roemenen die zich rekenen tot de geciviliseerde meerderheid, geven hun frustratie door

aan de zigeuners en de Roma. De wijdverbreide levens- en carrière-druk laat de mensen hier nauwelijks tijd de maatschappelijke verhoudingen nuchter te bekijken en de politiek-economische belangen als zodanig te herkennen. De Roemeense politieke leiding verdient zeker geen speciale medailles, maar er staat geen enkele kritische massa tegenover.

Wij hadden echter het geluk elkaar te ontmoeten en in de loop der jaren groeide de Holzmenger gemeenschap. We leven niet samen in één huis, maar werken wel samen. Tuin- en landbouwwerkzaamheden delen we met elkaar en samen engageren we ons in de vereniging "Hosman Durabil" voor een duurzame ontwikkeling van ons dorp en die in de buurt. Samen houden we ook onze deuren open voor de vele gasten en we zijn een ontmoetingspunt geworden in het sociaal-maatschappelijk nog kleine Roemenië. We houden ons bezig met landbouw

en zaadgoedvragen, met regionale ontwikkeling en milieubehoud, met vragen over het meepraten in de politiek van het land. Af en toe stoppen we even om ook het essentiële ruimte te bieden: gemeenschappelijke maaltijden. Daar zit dan een bedrijfsleidster naast een dakloze dagloner en praten met elkaar. In Roemenië, dat hebben we geleerd, is dat al heel wat. De kloof tussen stad en land is in Roemenië niet alleen erg groot, maar het schijnt ook een bewuste keus te zijn. De landbevolking geldt bij verkiezingen als een eenvoudig te beïnvloeden massa, die voor enkele *mici* (barbecue worstjes) en bier de ene of de andere partij kiest. Een centrale betekenis in ons dagelijks leven heeft de oude molen, die we zowel economisch als cultureel nieuw leven in blazen. Met de hulp van een Engelse stichting konden we het gebouw in 2004 voor sloop behoeden. Maïs malen we al sinds 2006, ook laten de mensen in Holzmengen hun

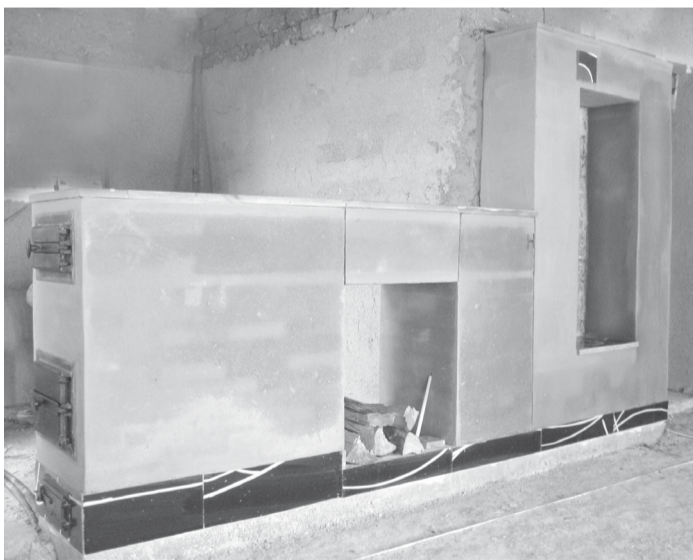

paarden weer in de smederij beslagen of laten er hun *caruta*, hun paardenwagen repareren. Achter de molen hebben we dit jaar op een halve hectare spelt verbouwd. In toekomst willen we vooral oude, niet geregistreerde soorten zaaien om zo bij het behoud van oude cultuurgewassen te helpen. De grote schuur werd al voor internationale theateropvoeringen en concerten gebruikt. Om ze in de toekomst regelmatig voor culturele evenementen te kunnen aanbieden, moeten enkele reparaties worden uitgevoerd. In het voorste gedeelte bouwen we aan een bakkerij met houtoven, die

volgend voorjaar klaar zal zijn. Dankzij de hulp van Zwitserse vrienden staat hier al een wonderbare houtoven. Een bakkerij is voor het leven in een dorp van centrale betekenis. Het realiseren hiervan is daarom een belangrijke mijlpaal. Maar we willen hier niet blijven staan. Ook in de toekomst willen we onze energie niet alleen in lekker brood, maar ook in nieuwe projecten in de streek investeren. Want ook in Roemenië leeft de mens uiteindelijk niet van brood alleen.

Jochen Cotaru

Mas de Granier

Een nieuwe oven

Ruim twee jaar geleden begon een groepje jongeren op de Mas de Granier met de restauratie van een kleine ruïne op het terrein. De muren werden met gestampt leem opgetrokken, voor de dakstoel kregen ze hulp van de timmermannen uit de coöperatie van Treyнас en die zorgden ook voor de ramen en de deuren. Afgelopen zomer bouwden de beide specialisten Stefan en Dirk uit Duitsland en de nog lerende ovenbouwer Reto een leemoven voor de verwarming van het huisje en voor het koken. Zes dagen lang werd op de betonnen sokkel zwellende klei en vuurvaste stenen opeengestapeld, daarna werd het geheel met leem gepleisterd. Een ijzeren plaat voor het koken van koffie en macaroni werd ingebouwd. Aan de onderste rand omringen zwarte tegels de hele oven. Het geheel ziet er erg slijk uit. We verheugen ons al op de koude winter en de mistral om de oven te kunnen inwijken.

Algerije

Een ongewone leertijd in Kabylië

In 2002 nam Djamila, een werkloze agronome, contact op met de vereniging ATELIER met het doel in Algerije een project op te zetten voor de verwerking van wol. In september 2004 kwam ze naar Frankrijk voor een stage in het documentatiecentrum van het ATELIER in de Longo maï-spinnerij van Chantemerle. We ontwikkelden plannen voor de inrichting van een klein atelier voor het kaarden en het spinnen van de wol.

Djamila heeft nu werk op het ministerie van Landbouw van Tizi-Ouzou en heeft uiteindelijk een deel van het project kunnen realiseren. Door een kleine subsidie kon de koop van materiaal en een stage in Kabylië worden gefinancierd.

Afgelopen april reisde ik dus naar Bouzégouène, een gemeente in Kabylië, op 800 m hoogte. De meeste gezinnen hebben enkele schapen en geiten. De wol is over het algemeen van goede kwaliteit en wordt gebruikt voor het met de hand weven van tapijten, dekens en de boernoessen. Deze dingen worden gebruikt door iedereen en zijn gewaardeerde geschenken. De zeven vrouwen die de

stage volgden, zijn tussen de 20 en 55 jaar en werken allemaal in de loonconfectie. Ze krijgen van hun klanten meestal de geschoren schapenvachten om te laten wasen, kaarden, spinnen en weven. Af en toe krijgen ze de wol al gesponnen. Ze hebben altijd werk op voorraad. Het geld dat ze hiermee verdienen, helpt hun in hun levensonderhoud te voorzien en soms om hun huisvesting te verbeteren. Het ziet er naar uit dat een deel van de vachten op dit moment niet meer wordt verwerkt, gedeeltelijk door een gebrek aan belangstelling, gedeeltelijk door de afname van het aantal ervaren vrouwen. Voor de stage kozen we

voor een collectieve vorm van leren, waarbij de wederzijdse hulp tussen de deelnemers het sterkste wordt ontwikkeld. Eerst leerde ik hun arbeidsmethoden kennen. We praatten over de schapenteelt, de kwaliteit en de beschikbaarheid van de wol, de organisatie van de werkzaamheden en over de gangbare prijzen... Daarna liet ik de werking zien van de twee kleine machines die ik had meegebracht, een rolkaarde en een spinnewiel. Jammer genoeg waren de machines die we voor de inrichting van het atelier wilden hebben, er nog niet. De sfeer tijdens deze leergang was erg hartelijk, de stagiaires waren zeer gemotiveerd. Alhoewel ze

Marie-Thé van Longo maï laat aan de stagiaires zien hoe de rolkaarde werkt.

allemaal hun dagelijkse huishoudelijke taken ook tijdens de stage moesten uitvoeren, waren ze zonder uitzondering elke dag aanwezig. Voor enkelen was de afstand tussen hun woonplaats en het dorp waar de stage plaatsvond nogal lang, maar ze vonden het allemaal een kans eens iets anders te kunnen zien. Iedereen nam haar eigen wol mee tijdens de leer-gang en zo konden ze ook hun eigen werk afmaken. De hoop hun werk-

omstandigheden door deze kleine machines te verbeteren, is groot. We brachten ook een bezoek aan de dorpen van de stagiaires. We konden meehelpen bij het scheren van een nieuwe ketting voor de weefstoel. Degene die de schering legt, heeft een hoge positie en talrijke buurvrouwen en kinderen kwamen meehelpen, zo ook de twee oudere vrouwen die hun kennis hadden doorgegeven. Er wordt in deze streek

nog veel geweven, maar wel steeds meer met synthetisch materiaal en minder met wol. Een revaluatie en een vereenvoudiging van het lastige kaarden en spinnen zullen opnieuw het gebruik begunstigen van de lokale, altijd beschikbare grondstof wol.

Er zijn nog meer projecten: een cursus breigaren spinnen, breien leren op een kleine breimachine en wolverven met plantaardige kleurstoffen. De aanvoer van zulke kleine machines maakt het werken een stuk eenvoudiger, zonder dat daarbij de traditionele methoden moeten verdwijnen. Het is gewoon belangrijk dat deze eeuwenoude kennis, die jaar in jaar uit van de ouderen aan de jongeren wordt doorgegeven, behouden blijft. Vooral deze nauwkeurige kennis van grondmateriaal, kwaliteitscriteria en de aangepaste verwerking, is uniek. Chérifa, spinster en weefster zei aan het einde: *"Dankzij deze cursus heb ik begrepen hoeveel mijn werk waard is."*

Marie-Thé Chaupin

Hudaki in Nederland!

De muziekgroep Hudaki komt uit Nizjni Selisjtsje, het dorp in Transkarpatië, waar onze coöperatie Zeleniy Hay gevestigd is. De groep speelt liederen en dansen uit het Chust-dal, zoals die sinds generaties op bruiloften en feesten klonken. De liederen van de zangeressen Katja en Olga en de zes muzikanten gaan o.a. over liefde, vriendschap, rebellie en oorlog. Wij horen het oorspronkelijke geluid van eeuwenoude ballades, drinkliederen en dansmuziek. Viool, taragot, baraban, fluiten, cimbaal, contrabas en zang blazen de ongeschreven muziek nieuw leven in.

Hudaki brengt de liederen en dansen van dorp en regio in hun oorspronkelijke, krachtige vorm. Sinds de val van de Sovjet-Unie heeft de plaatselijke bevolking haar eigen wortels teruggevonden en wordt de regionale volksmuziek weer volop omarmd als een stuk van haar eigen identiteit.

Hudaki speelt op 23 en 24 november in Wijk aan Zee, op 25 november in Zwaanshoek, op 27 november in het Tropentheater in Amsterdam en op 28 november in het Hanzehof theater in Zutphen.

Meer informatie bij de Stichting Pro Longo maï of bij info@hudaki.org (in Engels, Duits of Frans).

Radio Zinzine

Plezier met muziek

Deze zomer organiseerde Radio Zinzine voor de eerste keer een ontmoeting tussen amateurs en professionele musici.

Radio Zinzine is een vrije radiozender, die in 1981 door Longo maï werd opgericht op de gelijknamige heuvel in de Provence. De programma's worden sindsdien vooral door de mensen van Longo maï gemaakt: muziekprogramma's, informatieprogramma's en discussies over de meest verschillende thema's en vraagstukken. Er zijn verrassend veel liefhebbers van klassieke muziek onder ons. Op de radio kondigen we regelmatig de culturele evenementen in de buurt aan, interviewen we virtuozen

en hedendaagse componisten, maken programma's over het leven en werk van componisten uit de laatste eeuwen. Zo leerden we Véronique Marin en Pierre-Olivier Queras kennen, de celliste en violist van het "Dumky-Trio". Sinds twintig jaar organiseren zij de "Rencontres Musicales", een buitengewoon kamermuziekfestival, dat elk jaar eind juli in Forcalquier plaatsvindt, het stadje dat 7 km van Radio Zinzine en de coöperatie in Limans ligt. Buitengewoon, omdat er niet alleen elk jaar uitstekende musici uit de

hele wereld concerten geven, maar ook omdat ze een zeer warme, menselijke en muzikale sfeer uitstralen tijdens de openbare repetities en de opvoeringen. Vorig jaar stelden Véronique en Pierre-Olivier voor in samenwerking met Radio Zinzine het muzikale samenspel uit te breiden met een cursus kamermuziek voor amateursmusici. Deze cursus vond plaats van 11 tot 19 juli 2009 in het vakantiedorp Les Magnans. Zeventien musici tussen de 20 en de 70 jaar uit Frankrijk en Zwitserland deden mee, onder hen zes musici uit Longo maï. Piano, accordeon, strijk- en blaasinstrumenten speelden mee.

De eerste dag probeerden we een enorme stapel partituren door te werken voor achttien verschillende trio's, kwartetten, kwintetten, sextetten en een klein kamerorkest. Er vonden geen privélessen plaats, we wilden gewoon kamermuziek van meerdere componisten uit verschillende tijdperken samen repeteren en interpreteren. In deze ene week werden 21 stukken ingestudeerd, van Bach, Haydn, Dvorjak, Prokofiev tot aan hedendaagse componisten zoals Murto of Piazzolla. Onze artistieke leermeesters Véronique en Pierre-Olivier bewezen ook hier hun muzikale en pedagogische inzicht en kennis. Het was niet eenvoudig, de dagelijkse repetities voor alle ensembles te organiseren en aan iedereen de juiste muzikale expressie over te dragen. Niet alleen door de 35°C brak ons regelmatig het zweet uit. Leraren en leerlingen waren door muzikale ijver gegrepen, van 's morgens tot 's avonds werden in de huizen Le Tilleul en Le Lila, maar ook gewoon buiten in de schaduw geoefend en gemusiceerd. De macht van de muziek nam iedereen in beslag en werkte aanstekelijk op andere vakantiegasten of vrien-

den uit de buurt, die af en toe kwamen luisteren. Een eerste optreden vond plaats in Pierrerie, het nabijgelegen dorpje. Met de leerlingen van de muziekschool van Forcalquier traden we op bij het dorpsfeest. In Les Magnans vond de generale repetitie plaats en de laatste dag speelden we in de kerk van Limans en in de muzieksalon van de heer Galloway uit Forcalquier, die ons deze ruimte en de daarbij behorende vleugel tijdens de hele cursus ter beschikking had gesteld. De concerten waren niet alleen goed bezocht, maar boden ook aan ons, de musici, de gelegenheid te leren dat een concert een extra persoonlijk engagement verlangt voor een muzikaal samenspel. Professionele en amateursmusici zijn vastbesloten volgend jaar opnieuw met elkaar te musiceren. Hartelijk dank aan iedereen die dit samenspel mogelijk heeft gemaakt.

Elke Furet

